

ΟΧΙ ΝΕΕΣ ΥΠΟΧΩΡΗΣΕΙΣ

Οι πρωτοβουλίες στα
χέρια των μαζών.

Όλα τα φαινόμενα δείχνουν ότι η προσπάθεια Βαλντχάϊμ για την επανέναρξη των ενδοκυπριακών συνομιλιών πάει ν' αποτυχει. Απο την μια η λεγόμενη «Ελληνοκυπριακή πλευρά» δηλ. η Κυπριακή κυβέρνηση αποδέχτηκε την φόρμουλα του Γ.Γ. του Ο.Η.Ε., απο την άλλη η λεγόμενη «Τουρκοκυπριακή πλευρά» δηλ. η διοίκηση Ντεκτας αρνείται να δώσει μια σαφή απάντηση στις μεσολαβήσεις του Ο.Η.Ε.

Την ίδια στιγμή οι Αμερικανοί περιμένουν την τελική αποτυχία των μεσολαβήσεων του Ο.Η.Ε για να κλιμακώσουν μια νέα επέμβαση και να παρουσιαστούν για μια ακόμη φορά οι ειρηνοποιοι ανάμεσα στους Ελληνοκυπρίους και τους Τουρκοκυπρίους.

Οδηγούμεστε λοιπόν προς μία νέα ακόμα πιο «οδυνηρή» υποχώρηση;

Γράψαμε πολλές φορές στο παρελθόν ότι οι ενδοκυπριακές έχουν ξεφτίσει στην συνείδηση του λαού, ότι χρειάζεται μια νέα υπαλλακτική διαδικασία για να αντιμετωπίσει το κατρακύλισμα απο υποχώρηση σε υποχώρηση. Όμως η Κυπριακή κυβέρνηση δεν φαίνεται διατεθειμένη να απαλλαγεί απο την αποτυχεμένη πορεία και να προχωρήσει σε μια δυναμική και ολοκληρωμένη αντιμετώπιση των προβλημάτων.

Ο Κυπριακός λαός βρίσκεται μέσα στον ασφυκτικό κλειό των στρατευμάτων κατοχής, του Αμ. ιμπεριαλισμού και των οξυμμένων κοινωνι-

κών φαίνεται αδύνατο να γεφυρωθούν αυτή την στιγμή χωρίς να πλήγουν ακόμα μια φορά καίρια τα δικαιώματα και οι ελευθερίες του λαού, εξ άλλου αυτές οι αντιθέσεις είναι που οδήγησαν σε πολέμους και καταστροφές.

Δεν υπάρχει πια καμμία αμφιβολία ότι την πρωτοβουλία πρέπει να πάρουν στα χέρια τους οι μάζες των εργαζομένων. Οι εργαζόμενοι και των δυο πλευρών πρέπει να συνειδητοποιήσουν ότι δεν υπάρχει άλλη δύναμη που να μπορεί να ηγηθεί της πάλης για απελευθέρωση εθνική και κοινωνική.

Η συνεχής όξυνση των προβλημάτων και η αποτυχία της αστικής τάξης να ηγηθεί οποιουδήποτε αγώνα ωριμάζουν τις συνθήκες μέρα με την μέρα.

Η υπαλλακτική λύση στο αδιέξοδο είναι η πρωτοβουλία των μαζών.

Σοσιαλιστικό Κόμμα ΕΔΕΚ

10

ΧΡΟΝΙΑ ΠΑΛΗ ΓΙΑ
ΛΕΥΤΕΡΙΑ
ΚΑΙ
ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟ

Συγκέντρωση στο «ΣΙΝΕ ΜΙΜΟΖΑ» την Κυριακή 18 του Μάρτη στις 11 το πρωί

Ομιλητής:
ΒΑΣΟΣ ΛΥΣΣΑΡΙΔΗΣ
Πρόεδρος του Σ.Κ. ΕΔΕΚ

Η «Σοσιαλιστική Έκφραση», για τεχνικούς λόγους κυκλοφορεί σήμερα, 14 του Μάρτη αντι για 9 του μήνα που ήταν η κανονική ημερομηνία έκδοσης. Γι αυτό μερικά κείμενα που περιέχονται στην έκδοση αυτή έχουν ξεπεραστεί απο τα γεγονότα. Όπως το άρθρο για τους τραπεζίτικούς (επλήθε συμφωνία με τις τράπεζες), και η απεργία μεταφορέων τσιμέντου στη Κυπριακή αγορά. (Λύθηκε η απεργία με αύξηση 15% στους μισθούς των αυτοκινητιστών).

Αυστηρο Ψήφισμα της
Δ.Κ.Κ.Φ «ΑΓΩΝΑΣ» απαιτεί:

ΝΑ ΣΤΑΜΑΤΗΣΕΙ
Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ
ΤΙΣ ΕΠΕΜΒΑΣΕΙΣ
ΣΤΗ ΠΑΙΔΕΙΑ
ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

Πήραμε και δημοσιεύουμε το πιο κάτω ψήφισμα της Δημοκρατικής Κίνησης Κυπρίων Φοιτητών Θεσσαλονίκης (Δ.Κ.Κ.Φ) «ΑΓΩΝΑΣ», που απευθύνεται προς τον Αρχιεπίσκοπο Χρυσόστομο και κοινοποιείται στις εφημερίδες «ΤΑ ΝΕΑ», «ΧΑΡΑΥΓΗ» και «Σοσ. Έκφραση».

Το περιεχόμενο του ψηφίσματος βρίσκει και τις στήλες της εφημερίδας αυτής, πλήρως αλληλέγγυες γιατί οι θέσεις που προσβέονται είναι και δικές μας θέσεις.

Δ.Κ.Κ.Φ. «Αγώνας»
Βασ. Σοφίας 13
Θεσσαλονίκη

Ψήφισμα προς τον Αρχιεπίσκοπο Χρυσόστομο.

Στη Β' τακτική Γεν. Συνέλευση της Δ.Κ.Κ.Φ «Αγώνας» Θεσσαλονίκης προτάθηκε και εγκρίθηκε το ακόλουθο ψήφισμα.

Λαμβάνοντας υπ' όψη:

■ Τες τελευταίες σας καταγγελίες ενάντια σε δημοκρατικούς και προοδευτικούς καθηγητές και δασκάλους με την δικαιολογία ότι κάνουν «αντιχριστιανική προπαγάνδα» στα σχολεία

■ την επίθεση σας ενάντια στον Υπουργό Παιδείας και στις προσπάθειες του για εκδημοκρατικοποίηση της παιδείας

■ την συνεχή ανάμειξη σας στην πολιτική και στην προσπάθεια συμμετοχής σας στο Εθνικό Συμβούλιο, θέσεις που στο παρελθόν φάνηκαν καταστροφικές για τον Κυπριακό λαό.

Η Γενική Συνέλευση της Κίνησης μας διαπιστώνει ότι θα επικροτήσει σαν αγωνιστικές πράξεις της εκκλησίας στις δύσκολες στιγμές που περνά η Κύπρος αν ο Αρχιεπίσκοπος προβεί στες εξής ενέργειες:

■ Να σταματήσει να επεμβαίνει στα θέματα της παιδείας και στο επικοδομητικό έργο του Υπουργού Παιδείας.

■ Να σταματήσει να καταγγέλει αόριστα καθηγητές και δασκάλους ότι κάνουν «αντιχριστιανική προπαγάνδα»

■ Να σταματήσει η συνεχής αναφορά στα «Ελληνοχριστιανικά ιδεώδη» συνθήματα που χρησιμοποιήθηκαν απο την Ε.Ο.Κ.Α Β' και τα εσωτερικά προγεφυρώματα για να παρασύρουν και να προδώσουν τον Κυπριακό λαό.

■ Η εκκλησία να προσφέρει ένα μεγάλο ποσό της εκκλησιαστικής περιουσίας στο κράτος για τη δημιουργία Εθνικού Κεφαλαίου για την αντιμετώπιση βασικών τομέων που να εξυπηρετούν τον αγώνα.

■ Η εκκλησία να περιοριστεί στα εκκλησιαστικά-της καθήκοντα.

Κοινοποιείται Προς

Α.Μ. Αρχιεπίσκοπο Χρυσόστομο

Κυπριακό τύπο

(ΝΕΑ - ΧΑΡΑΥΓΗ - Σολ. Έκφραση)

για την Ε.Ε.
(Παντελής Χ' Παντελής)

Φαίνεται πως θα συνεχιστεί η ένταση

ΑΠΟΧΩΡΟΥΝΟΙ ΚΙΝΕΖΟΙ

Ξεκαθαρίζει το ισοζύγιο δυνάμεων

Ο πόλεμος ανάμεσα στην Κίνα και το Βιετναμ συνεχίστηκε και το περασμένο δεκαπενθήμερο με αρκετή σφοδρότητα. Αν και οι τελευταίες πληροφορίες αναφέρουν πως η Κίνα άρχισε την διαδικασία αποχώρησης των στρατευμάτων της, η επικίνδυνη κατάσταση που δημιουργήθηκε δεν φαίνεται να έχει ακόμα τερματιστεί.

Η τροπή των πραγμάτων μέχρι στιγμής οδηγεί κάποιον σε ορισμένα συμπεράσματα, που αν και αποτελούσαν εύλογες υποθέσεις από την αρχή τώρα ξεκαθαρίζουν σαν πολύ καλύτερα. Το πρώτο είναι η περιορισμένη έκταση του πολέμου. Τούτο φυσικά το δήλωσε η κινεζική ηγεσία από την αρχή, αλλά όταν αρχίζει ένας πόλεμος είναι δύσκολο να προβλέψει κανείς πως θα τελειώσει. Βέβαια η έκταση του πολέμου δεν ήταν μόνο αποτέλεσμα της κινεζικής στάσης ή επιθυμίας. Όπως ξαναγράψαμε η Κίνα δεν διαθέτει τη δύναμη για ένα αποτελεσματικό μεγάλης κλίμακας πόλεμο, λόγω της καθυστερημένης της τεχνολογικής ανάπτυξης. Αλλά και η δυσκολία του κινεζικού στρατού στην επίτευξη των περιορισμένων έστω αντικειμενικών του στόχων, δείχνει την ανετοιμότητα της χώρας στην προσπάθεια της να διαδραματίσει ρόλο υπερδύναμης.

Το δεύτερο σημείο που διαφάνηκε ξεκάθαρα από την τροπή των πραγμάτων και έχει άμεση σχέση με την στάση που κρατήθηκε από τη Κίνα, είναι η απροθυμία της Σοβιετικής Ένωσης να εμπλακεί ενεργά στη διαμάχη. Παρα τις απανωτές προειδοποιήσεις της Σοβιετικής ηγεσίας και την αυστηρότητα που τις χαρακτήριζε, η Σοβιετική Ένωση περιορίστηκε τελικά στο να αναφέρει πως προσπάθεια των κινεζικών προκλήσεων ήταν η εμπλοκή

της Σοβιετικής Ένωσης στον πόλεμο, πράγμα που αποτράπηκε από τη Σοβιετική στάση. Τούτο φυσικά δεν ταιριάζει ακριβώς με τις νωρίτερες προειδοποιήσεις.

Απο την άλλη οι Κινέζοι προχώρησαν ακριβώς μέχρις εκείνο το σημείο που δεν θα υποχρέωναν τη Σοβιετική Ένωση να επέμβει.

Ποιοι, όμως, υπολογισμοί έγιναν και τί συμφέροντα εξυπηρετήθηκαν για τη διενέργεια του πολέμου τούτου; Και ποια είναι τα γενικά συμπεράσματα από όλη τούτη την ιστορία;

Η έναρξη του πολέμου από την Κίνα μέσα στον τωρινό συσχετισμό των δυνάμεων στην περιοχή φαίνεται να ήταν πάνω απ' οτιδήποτε άλλο θέμα γοήτρου για την Κίνα. Αποσκοπούσε δηλαδή στο να δείξει πως η Κίνα δεν είναι διατεθειμένη να ανεχτεί μια εχθρική Ινδοκίνα, ύστερα από τη Βιετναμική ανάμιξη στην Καμποτία. Πολλοί υποστηρίζουν πως η Κινεζική εισβολή στο Βιετναμ είχε πρακτικούς σκοπούς. Την ενίσχυση δηλαδή των ανταρτών των Κμερ Ρούζ στη Καμποτία. Σίγουρα η Κινεζική ενέργεια είχε και τούτη την επιδίωξη. Όμως η έκβαση των πραγμάτων δείχνει πως τούτο είναι ένας δύσκολος και μάλλον μακροπρόθεσμος στόχος, παρ' όλο που οι επιθέσεις των δυνάμεων του Πολ Ποτ φαίνεται να έχουν τελευταία ενταθεί.

Η Κίνα έχει θέσει τώρα το πρόβλημα της Καμποτίας σαν αντικείμενο διαπραγματεύ-

σης κάτι που το Βιετναμ δεν είναι διατεθειμένο να δεχτεί. Μερικοί παρατηρητές πιστεύουν πως οι Κινέζοι πιθανόν να επιδιώξουν μια συμβιβαστική λύση με την επάνοδο του Πρίγκιπα Σιχανουκ στη Καμποτία, που τώρα, ύστερα από πρόσκληση του Τεγκ Χαιάο Πινγκ, βρίσκεται εγκαταστημένος στο Πεκίνο. Τούτο, όμως, αποτελεί ακόμα μια απλή υπόθεση.

Επιπρόσθετα υπάρχει ένας ακόμα παράγοντας που είναι δύσκολο ακόμα να αξιολογηθεί. Πολύ πιθανό μια άλλη αιτία του πολέμου να ήταν η προσπάθεια της νέας Κινεζικής ηγεσίας να επιβεβαιώσουν την ισχύ της θέσης της όχι μόνο στο εξωτερικό αλλά και στο εσωτερικό της χώρας.

Πώς, όμως, μπορεί να ερμηνευτεί η Σοβιετική στάση; Σίγουρα μια άμεση σοβιετική ανάμιξη θα έθετε σε κίνδυνο την πολιτική της ειρηνικής συνύπαρξης και τις διαπραγματεύσεις για τον περιορισμό των στρατηγικών

όπλων, κάτι που θεωρείται πολύ σημαντικό για την οικονομία της Σοβιετικής Ένωσης που είναι υποχρεωμένη να δαπανα τεράστια ποσά για τους εξοπλισμούς. Έτσι η στάση της Σοβιετικής Ένωσης αποσκοπούσε ουσιαστικά στο να πείσει τους Κινέζους να κρατήσουν την επιδρομή σε μια κλίμακα περιορισμένη κάτι το οποίο τελικά φαίνεται να έχει γίνει. Με τη σειρά τους οι Κινέζοι αντιλήφθηκαν αυτό το μήνυμα, που ήταν εξ άλλου και η βασική υπόθεση πάνω στην οποία βάδισαν τους αρχικούς τους υπολογισμούς.

Έτσι από τις μέχρι στιγμής πληροφορίες και δηλώσεις φαίνεται πως οι Κινέζοι άρχισαν να αποχωρούν από το Βιετναμ. Το ερώτημα που τίθεται είναι κατά πόσο θα αποχωρήσουν πλήρως, ή αν προτίθενται να διατηρήσουν μέρος του Βιετναμικού εδαφούς για σκοπούς διαπραγματεύσεων. Στην δεύτερη περίπτωση κάποιοι πρέπει να

αναμένει συνέχιση του κλίματος έντασης στην περιοχή και τη δημιουργία κάποιου επικινδύνου αδιεξόδου.

Μια άλλη ενδιαφέρουσα εξέλιξη που προέκυψε από τη διαμάχη είναι το περιεχόμενο των σοβιετικών κατηγοριών ενάντια στην Κίνα, που παρουσιάζεται σαν κίνδυνος για την παγκόσμια ειρήνη, σαν μεγαλύτερος ακόμα κίνδυνος και από τις ΗΠΑ. Από την πλευρά της η Κίνα συνέχισε τις γνωστές κατηγορίες ενάντια στη Σοβιετική Ένωση την οποία θεωρεί σαν τον υπ' αριθμό ένα εχθρό. Το συμπέρασμα, δηλαδή, είναι πως η Κινεζική εισβολή μόλυνε ακόμα παραπάνω τις σχέσεις ανάμεσα στις δυο χώρες. Η αβεβαιότητα της σινοαμερικανικής προσέγγισης αποχτά τώρα μια πιο ουσιαστική και ξεκάθαρη διάσταση. Η Κίνα μπαίνει τώρα στο προσκήνιο ρίχνοντας το βάρος της υπερ των ΗΠΑ και μεταβάλλοντας το ισοζύγιο δυνάμεων πάνω στο οποίο στηριζόταν η αποτροπή μιας επικίνδυνης παγκόσμιας αποσταθεροποίησης.

ΙΣΠΑΝΙΚΕΣ ΕΚΛΟΓΕΣ:

Οι εκλογές στην Ισπανία την περασμένη βδομάδα είχαν ένα και μόνο εκπληκτικό αποτέλεσμα: Δεν άλλαξαν σχεδόν καθόλου το κοινοβουλευτικό ισοζύγιο ανάμεσα στα μεγάλα κόμματα. Αυτό το γεγονός χαιρετίστηκε από πολλούς σαν απόδειξη της σταθεροποίησης της δημοκρατίας στην μετα-φρανκική περίοδο. Ακόμα πιο σημαντικό είναι ίσως το γεγονός ότι οι εκλογές έγιναν μέσα σε κλίμα ηρεμίας, μακριά από πολιτική ένταση. Ολα φαίνονται αφάνταστα ομαλά για μια χώρα που μόλις πρόσφατα κέρδισε μια κάποια ελευθερία μετά από σαράντα χρόνια δικτατορίας.

Συγκεκριμένα το κεντρικό κόμμα του πρωθυπουργού Σουάρες αύξησε τις έδρες του κατά δύο παραμένοντας έτσι το μεγαλύτερο κόμμα. Σχεδόν την ίδια αύξηση είχαν και τα δύο μεγάλα εργατικά κόμματα, το Σοσιαλιστικό Εργατικό Κόμμα

της Ισπανίας (PSOE) και το Κομμουνιστικό Κόμμα Ισπανίας (PCE). Η κατανομή των ψήφων δείχνει μια ελαφρή κίνηση προς τ' αριστερά ενώ η αποχή που παρατηρήθηκε ήταν πολύ μεγάλη γύρω στο 33%. Κανένα κόμμα δεν διαθέτει απόλυτη πλειοψηφία και έτσι μια νέα κεν-

τρών κυβέρνηση μπορεί μόνο να λειτουργήσει με την ανοχή των νεοεργατικών κομμάτων, που φαίνονται έτοιμα να την προσφέρουν.

Στην πραγματικότητα αυτή η επιφανειακή ηρεμία συγκαλύπτει ένα ηφαιστειο προβλημάτων που απειλεί να εκραγεί οποιαδήποτε στιγμή. Ο πληθωρισμός και η ανεργία που μαστίζουν ολόκληρο τον καπιταλιστικό κόσμο την τελευταία δεκαετία υπάρχουν με ιδιαίτερη οξύτητα στην Ισπανία. Η τρομοκρατία, και κύρια το αυτονομιστικό κίνημα των Βάσκων δεν φαίνεται να μειώνεται παρά τις απεγνωσμένες προσπάθειες της κυβέρνησης. Οι απεργίες έχουν γίνει καθημερινό φαινόμενο για

τι ο Ισπανικός καπιταλισμός δεν είναι σε θέση να βελτιώσει το αφάνταστα χαμηλό βιοτικό επίπεδο των εργαζομένων.

Μέσα σε τέτοιες συνθήκες θα περίμενε κανείς μια μαζική στρόφη προς τα εργατικά κόμματα. Αυτό που συνέβηκε όμως ήταν ότι ο Ισπανικός λαός δυσκολευόταν πραγματικά να δει ουσιαστικές διαφορές στα προγράμματα αυτών των κομμάτων από το πρόγραμμα του Σουάρες. Και τα τρία κόμματα πρόβαλλαν τα ίδια συνθήματα σε διαφορετικές εκδόσεις. Δημοκρατία, Σταθερή Κυβέρνηση, Πάταξη της Τρομοκρατίας. Ο Ισπανικός λαός, χωρίς ουσιαστική εκλογή μπροστά του προτίμησε να μείνει στο σπίτι του.

Η αστική τάξη έχει περάσει την πρώτη σοβαρή της κρίση μετά το θάνατο του Φράνκο χάρις στην άτολη πολιτική του PSOE και του PCE. Οι διαμάχες μέσα στους κόλπους της βρίσκουν, για την ώρα τουλάχιστο, τη λύση του μέσα από τη συσπείρωση γύρω από το κόμμα του Σουάρες. Το PSOE περιορίζεται σε μια επιμέρους κριτική σε δευτερεύοντα θέματα ενώ ταυτίζεται σχεδόν απόλυτα με την οικονομική πολιτική της κυβέρνησης. Το PCE, πιστό στην Ευρωκομμουνιστική πολιτική του, ζητά τη σύσταση κυβέρνησης εθνικής ενότητας ενώ δεν παραλείπει να προσθέτει πως αν αυτό δεν γίνει κατορθωτό θα περιοριστεί σε «εποικοδομική» κριτική.

ΜΙΚΡΕΣ ΑΛΛΑΓΕΣ,

ΦΟΥΝΤΩΝΕΙ

Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ ΑΝΤΙΠΟΛΙΤΕΥΣΗ

Στον Χομεϊνί και τον Μπαζαργκαν
οι Φενταγιν και οι Μοτζιαχιντιν

Τα γεγονότα του τελευταίου δεκαπενθημέρου στο Ιραν και κύρια το συλλαλητήριο που οργάνωσε η Μαρξιστική-Λενινιστική οργάνωση ανταρτών Φενταγιν και στο οποίο πήραν μέρος πάνω από 100.000 μάζες λαού έχουν αποδείξει ότι τόσο η επαναστατική αντιπολίτευση στη φιλελεύθερη προσωρινή κυβέρνηση του Μπαζαργκαν τόσο και στο πρόγραμμα και το πρόσωπο του Χομεϊνί είναι πολύ πιο μεγάλη απ' ότι υπολογιζόταν.

Η Σ.Ε. τόνισε επανειλημμένα σε μια σειρά από άρθρα την ανικανότητα οποιασδήποτε κυβέρνησης στο Ιραν που μένει πιστή στον καπιταλισμό να επιβιώσει. Είχαμε ακόμα προβλέψει ότι η υποστήριξη στο Χομεϊνί θα λιγόστευε μετά την επικράτηση του. Τα γεγονότα του τελευταίου δεκαπενθημέρου μας έχουν δικαιώσει. Αναφέρουμε τα πιο βασικά:

Συλλαλητήριο Μαρξιστών-Λενινιστών, απειλές του Μπαζαργκαν να παραιτηθεί σε περίπτωση που οι δυνάμεις του Χομεϊνί και η αριστερά δεν σταματήσουν τις ανεξάρτητες και «αδιασπαστικές» τους ενέργειες ή «εξαγγελία του δημοφιλίστατος για ανακήρυξη του Ιραν σε Ισλαμική Δημοκρατία (πριν τις 21 του Μάρτη)» η αντίθεση στην Ισλαμική Δημοκρατία από μέρους των Φενταγιν και άλλων δυνάμεων (κεντρώων και δεξιων), η κοινή δήλωση της διαμαρτυρίας Φενταγιν και Μοτζιαχιντιν ενάντια στις μυστικές δίκες και εκτελέσεις από τα «Ισλαμικά δικαστήρια», οι διαφωνίες άλλων αγιατολόγων (του Σιαριατμαντάρι και του Ταλαγκάνι) προς την γραμμή Χομεϊνί, η διακήρυξη του Αγιατόλλα Χουσεϊνί θρησκευτικού ηγέτη των Κούρδων, ότι ο Κουρδικός λαός της Περσίας είναι αποφασισμένος να καταρτίσει και σε ένοπλη εξέγερση για να επανακτήσει όλα τα εθνικά του δικαιώματα.

Όλα αυτά τα γεγονότα είναι πολύ σοβαρές ενδείξεις ότι δεν θα είναι καθόλου εύκολο για τον καπιταλισμό να εδραιωθεί ξανά στο Ιραν.

Η κυριώτερη όμως αντίδραση προς το Χομεϊνί και την προσωρινή κυβέρνηση προήλθε αναμφίβολα από την οργάνωση των ανταρτών Φενταγιν. Στη συνέχεια θα ασχοληθούμε με το ιστορικό της ίδρυσης της οργάνωσης και τις προοπτικές της. Όπως αναφέρθηκε στο προηγούμενο φύλλο οι Φενταγιν είναι αντάρτικη ομάδα που άρχισε - ένοπλη κυρίως - δράση στο Ιραν το 1971. Η οργάνωση αυτή ιδρύθηκε από έξι περίπου μέλη του κομμουνιστικού κόμματος Τουντεχ που έφυγαν από το κόμμα το 1963. Αρχηγός τους ήταν ο Μπιζιατζιζάνι που φυλακίστηκε μετά το πραξικό-

πημα της ΣΙΑ το 1953 και συνελήφθη ξανά το 1968 μαζί με έξι άλλα μέλη της οργάνωσης. Πέντε μέλη παρέμειναν ελεύθερα. Δύο από αυτούς δραπέτευσαν και δούλεψαν για δυο χρόνια με τους Παλαιστίνιους αντάρτες ενώ οι άλλοι τρεις έμειναν κρυμμένοι στο Ιραν. Το 1970 οι δυο αντάρτες που δρούσαν με τους Παλαιστίνιους επέστρεψαν στο Ιραν - εν τω μεταξύ άλλα 22 μέλη είχαν γραφτεί στην οργάνωση - και το 1971 προετοίμασαν την πρώτη τους ενέργεια, μια επίθεση ενάντια σε πόστο της Χωροφυλακής στο Σιαχκαλ στα βουνά, βόρεια της Τεχεράνης. Η επίθεση από στρατιωτικής πλευράς ήταν αποτυχία γιατί η ομάδα απωθήθηκε από τις ασυνάμειες ασφαλείας και σε μερικές μέρες 15 αντάρτες σκοτώθηκαν ή συνελήφθησαν. Από πολιτικής πλευράς η ενέργεια αυτή συμβόλιζε το τέλος 7 χρόνων απάθειας προς το τρομοκρατικό καθεστώς του Σάχη κι είχε μεγάλη απήχηση κύρια ανάμεσα στους φοιτητές στους οποίους η οργάνωση βάσιζε την στρατολόγησή μελών.

Το ίδιο καιρο μια άλλη ομάδα επιτίθεται ενάντια σε αστυνομικό σταθμό στην Τεχεράνη και λίγο μετά κατορθώνει να δολοφονήσει τον αρχηγό του στρατοδικείου, στρατηγό Φαρσίου. Μετά τα τρία αυτά γεγονότα οι δυο ομάδες ενώνονται και ιδρύουν την οργάνωση Αντάρτες Φενταγιν του Ιρανικού Λαού, (γνωστοί σαν Φενταγιν).

Το ίδιο χρόνο μια άλλη οργάνωση, οι αντάρτες Μοτζιαχιντιν, αρχίζουν ένοπλη δράση. Η οργάνωση αυτή ιδρύθηκε το 1966 από υποστηρικτές του εθνικού Μετώπου. Μέχρι το 1975 η φιλοσοφία της οργάνωσης αυτής βασιζόταν στην Ισλαμική θρησκεία και το κοράνι, αλλά μετά το 1975 η οργάνωση αποκέρυξε τη θρησκεία και την προηγούμενη αποκλειστική έμφαση στην ένοπλη δράση μόνο. Μισοί από τα μέλη τους διαγράφηκαν και διακηρύχθηκε ότι ιδεολογία της ομάδας είναι ο Μαρξισμός-Λενινισμός. Παρα τις αλλαγές αυτές οι Μοτζιαχιντιν συνέχισαν να χρησιμοποιούν την θρησκεία ενάντια στο καθεστώς και μετά το 1975.

Απο το 1971 μέχρι το 1977 η δράση των Φενταγιν και των Μοτζιαχιντιν περιορίστηκε σε ειδικές απότομες παράνομες ενέργειες: εκρήξεις βομβών, επιθέσεις εναντίον τραπεζών, επιθέσεις εναντίον αστυνομικών σταθμών, δολοφονίες στρατηγών, πρακτόρων της ΣΑΒΑΚ, Αμερικανών πρακτόρων. Η δράση αυτή κλιμακώθηκε το 1972 και το 1976 αλλά μετά από κάθε κλιμάκωση το καθεστώς κατάφερε να συλλαμβάνει και να σκοτώνει ένα μεγάλο αριθμό στελεχών των οργάνωσεων.

Κυβερνητικές πηγές αναφέρουν ότι μεταξύ του Φεβράρη 1971 και Αυγούστου 1976 σκοτώθηκαν από τους αντάρτες 55 μέλη των κυβερνητικών δυνάμεων ενώ 300 αντάρτες εκτελέστηκαν και άλλοι 300 σκοτώθηκαν σε μάχες.

Σχεδόν όλα τα μέλη των οργάνωσεων αυτών είναι διανοούμενοι με πανεπιστημιακή μόρφωση. Πολύ λίγοι από τις απώλειες των ανταρτών - σκοτωμένοι ή φυλακισμένοι ήταν εργάτες. Κανένας δεν προερχόταν από τους φτωχούς αγρότες.

Ακόμα όλες οι ενέργειες που αναφέραμε περιορίστηκαν στις πόλεις και δεν ξαπλώθηκαν στην ύπαιθρο.

Πρέπει να τονιστεί εδώ ότι οι δυο αυτές ομάδες - μαζί με μια σειρά από άλλες πιο μικρές - έδρασαν σε μια εποχή όπου οι συνθήκες για ένοπλη δράση ή και πολιτική δράση ήταν τρομερά δύσκολες και οι δυο οργάνώσεις

δεν είχαν δεσμούς με μαζικές πολιτικές οργανώσεις όταν άρχισαν δράση ούτε δημιούργησαν τέτοιες οργανώσεις κατά την περίοδο πριν την εξέγερση του 1978. Ούτε και στα θεωρητικά τους γραφτά-κυρίως οι Φενταγιν έχουν κυκλοφορήσει τέτοιοι ομάδες αυτές δίνουν έμφαση στην ανάγκη για την ίδρυση μαζικών πολιτικών οργάνωσεων της εργατικής τάξης στον αγώνα για το σοσιαλισμό. Δίνεται όμως μεγάλη έμφαση στις δυνατότητες της τρομοκρατικής δράσης και του βολενταριστικού παράγοντα στην εξέγερση των μαζών.

Έτσι και για αντικειμενικούς λόγους (σκληρότητα του καθεστώτος, δύσκολες συνθήκες κλπ) αλλά και υποκειμενικούς (λανθασμένη πολιτική φιλοσοφία και τακτική) οι αντάρτικες αυτές ομάδες δεν έπαιξαν ουσιαστικό ρόλο στη πρόκληση και καθοδήγηση της μαζικής εξέγερσης του 1978.

Έπαιξαν όμως άνκα δεν έχουμε αρκετές πληροφορίες - ένα πολύ σπουδαίο και κύριο ρόλο στην ένοπλη δράση του Φεβράρη που έδιωξε τον Μπαχτιάρ κι έφερε τις δυνάμεις του Αγιατόλλα Χομεϊνί στην εξουσία. Τρανή απόδειξη η κατοχή χιλιάδων όπλων από τις ομάδες αυτές και ή το μεγαλειώδες συλλαλητήριο τόσο σύντομα μετά την επικράτηση του Αγιατόλλα και παρα τις αντιδράσεις του.

Έτσι οι δυο αυτές αντάρτικες ομάδες φαίνεται να έχουν σήμερα μια

μεγάλη λαϊκή υποστήριξη και να γίνονται μια υπολογίσιμη επαναστατική αντιπολίτευση στις δυνάμεις που θέλουν να σταθεροποιήσουν τον καπιταλισμό στο Ιραν.

Το αν θα αποτελέσουν οι ομάδες αυτές στο μέλλον τον οργανωμένο φορέα που θα οδηγήσει την εργατική τάξη στην εξουσία δεν μπορεί κανένας ακόμα να προβλέψει με σιγουρία. Το σίγουρο είναι ότι η μεγάλη Ιρανική επανάσταση έχει διδάξει πάρα πολλά πράγματα στους εργάτες, τους αγρότες, τους φοιτητές τους διανοούμενους που πήραν μέρος στις απεργίες τις διαδηλώσεις και την ένοπλη αντίσταση. Οι μάζες αυτές έμαθαν σε λίγους μήνες όσα δεν μπορεί να μάθει κανένας βυθισμένος στα θεωρητικά έντυπα για δεκάδες χρόνια. Δεν αποκλείεται και η ηγεσία αυτών των ομάδων να πήρε τα δικά της χρήσιμα μαθήματα από την επανάσταση και να προχωρήσει (κάτω από τα βλέμματα μιας συνειδητοποιημένης πια εργατικής τάξης) σωστά θαρραλέα και προσηκτικά στην ίδρυση του επαναστατικού σοσιαλιστικού κόμματος που θα συμπληρώσει την Ιρανική επανάσταση με το σοσιαλιστικό μετασχηματισμό της κοινωνίας. Πάντως οπωσδήποτε θα ακούσουμε ακόμα πολλά για τις δυο αυτές οργανώσεις στους μήνες που μας έρχονται.

ΜΕΓΑΛΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ

Σε τελευταία ανάλυση όμως η τύχη της κυβέρνησης Σουάρες θα εξαρτηθεί από το κατά πόσο ο Ισπανικός καπιταλισμός είναι σε θέση να λύσει τα προβλήματα που βασανίζουν τους εργαζομένους. Κι' αυτό είναι κάτι που δεν μπορεί να γίνει πραγματικότητα, πολύ περισσότερο γιατί η κατάσταση της οικονομίας σ' ολόκληρη την Ευρώπη είναι άσκημη. Τόσο το PSOE όσο και το PCE σύντομα θα βρεθούν μπροστά στο δίλημμα να διαλέξουν ανάμεσα στην ανοικτή αντίθεση στα εργατικά αιτήματα και τον αγώνα ενάντια στη κυβέρνηση. Με άλλα λόγια

να διαλέξουν ανάμεσα στην εργατική τάξη και την κυβέρνηση των αστών.

Το PSOE είναι ένα κόμμα με ζηλευτή παράδοση εργατικών αγώνων. Ιδρύθηκε από τον Πάμπλο Ιγκλεζίας οπαδό του Μαρξ και σύγχρονο του. Στην περίοδο του 1931-36, από τη πτώση του δικτάτορα Πρίμο χτε Ριβέρα μέχρι τον εμφύλιο πόλεμο ηγήθηκε σε μια σειρά ενόπλων εργατικών εξεγέρσεων για να καταρρεύσει τελικά με την κατάρρευση του Λαϊκού Μετώπου και την ήττα των Δημοκρατικών το 1939. Παράμεινε για μια μεγάλη περίοδο μια μικρή απομονωμένη ομάδα για να εμφανιστεί και πάλι σαν σοβαρή πολιτική δύναμη στα τελευταία

χρόνια της δεκαετίας του 60. Στις αρχές της τωρινής δεκαετίας υιοθέτησε ένα ριζοσπαστικό πρόγραμμα και εξέλεξε για ηγέτη του τον τότε ηγέτη της αριστερας πτέρυγας Φερίπε Γκονζαλός όμως πλησίαζε η ώρα του θανάτου του φράνκο η νέα ηγεσία του PSOE άρχισε να νεύει το κρασί της.

Το PSOE παραδοσιακά ελέγχε τη μεγαλύτερη εργατική συντεχνία, την UGT. Οι εργάτες της UGT δεν είναι καθόλου εύπλαστο υλικό στα χέρια του Γκοζάλες. Όταν πριν λίγους μήνες ο Γκοζάλες προσπάθησε να διαχωρίσει τη θέση του κόμματος του από τον μαρξισμό η αντίδραση των εργατών της UGT ήταν τέτοια που αναγκά-

στηκε να «ξεχάσει» τελικά την απόπειρα.

Το PCE μαζικοποιήθηκε για πρώτη φορά την περίοδο του εμφυλίου πολέμου. Στα τελευταία χρόνια της δικτατορίας του φράνκο κατάφερε να χτίσει ένα σοβαρό δίκτυο εργατικών πυρήνων, τις comisiones obreras (εργατικές επιτροπές). Ο ηγέτης του, Σαντιάγο Καρίγιο είναι ένας από τους θεωρητικούς του Ευρωπαϊκού κομμουνισμού. Παρ' όλα αυτά όταν στο τελευταίο «Λενινιστικό» κόμμα το συνέδριο μοιράστηκε σχεδόν στη μέση. Ιδιαίτερα οι κομμουνιστές της Καταλνίας, που έχουν δική τους δομή, το PSUC, έχουν κριτική τοποθέτηση απέναντι στον Καρίγιο.

Η ύπαρξη όλων αυτών των ρευμάτων μέσα στο εργατικό κίνημα οδηγεί σε μια συνεχή συζήτηση που ίσως αποδειχτεί σωτήρια για την εργατική τάξη. Παρ' όλη τη σύγχυση που επικρατεί για την ώρα οι Ισπανοί εργάτες βρίσκουν το δρόμο τους και προετοιμάζονται για τους αγώνες που θ' ακολουθήσουν. Θάναι πολύ δύσκολο για τις ρεφορμιστικές ηγεσίες τους να συνεχίσουν τη συνεργασία τους με την αστική τάξη. Η αναγκαιότητα για μια κυβέρνηση των εργατικών κομμάτων θα γίνεται καθημερινά και πιο επιτακτική. Μια τέτοια κυβέρνηση όμως θα είναι και το πρώτο βήμα για τη σοσιαλιστική αλλαγή.

Μεγάλη όξυνση επικρατεί στο τσιμεντοποιείο

ΠΑΡΑΝΟΜΟΙ ΑΠΕΡΓΟΣΠΑΣΤΕΣ ΜΠΟ·Υ·ΚΟΤΑΡΟΥΝ ΤΗΝ ΑΠΕΡΓΙΑ ΣΤΟ ΒΑΣΙΛΙΚΟ

Η απεργία των οδηγών φορτηγών αυτοκινήτων που δουλεύουν στο τσιμεντοποιείο Βασιλικού συνεχίζεται και μπαίνει στο δεύτερο μήνα.

Εν τω μεταξύ επικρατεί μεγάλη ένταση στη περιοχή των εργοστασίων αφού απεργοσπάστες προσαθούν να μπουκοτάρουν την απεργία των απεργών αυτοκινητιστών.

Συγκεκριμένα, τα αφοκίνητα που εκτελούν την απεργοσπαστική δουλειά είναι 7. Το ένα ανήκει στην Ελληνική Μεταλλευτική Εταιρεία τα 4 στον εργολάβο της ΕΜΕ, Σωτήρη Δημητρίου, και 3 άλλων.

ΤΟ ΠΙΟ ΣΟΒΑΡΟ, είναι ότι οι 5 πρώτοι απεργοσπάστες, παράνομα χρησιμο-

Στις 23 του περασμένου μήνα 65 φορτηγά, οι απεργοί στο Βασιλικό κατευθύνθηκαν μέσω των Λεωφ. Μακαρίου και Ευαγόρου προς το Υπ. Συγκοινωνιών.

Αντιπροσωπεία από 15 απεργούς και με τους κ. κ. Τουμαζή της ΠΕΕΑ και Παπαδοπούλου της ΣΕΑΚ συναντήθηκε με τον υπουργό συγκοινωνιών κ. Μ. Ηλιάδη στον οποίο έδωσε υπόμνημα, υπογραμμίζοντας ότι επήλθε από τη πλευρά της Κυβέρνησης καθορισμός κομίστρων και να αναλάβει η Κυβέρνηση τις ευθύνες της. Τα κόμιστρα προσθέτου πρέπει να βασίζονται σε κοστολόγιο που να καλύπτει το κόστος του αυτοκινήτου. Ζήτησαν επίσης τη σύσταση επιτροπής κομίστρων η οποία σε συμφωνη-

μένο χρονοδιάγραμμα να υποβάλει κοστολόγια για κάθε αυτοκινιστικό κλάδο.

Απαντώντας στην αντιπροσωπεία των απεργών ο κ. Ηλιάδης είπε ότι το υπουργείο κατέβαλε και θα καταβάλει κάθε δυνατή προσπάθεια για την επίλυση των προβλημάτων που αντιμετωπίζουν οι αυτοκινητιστές του Βασιλικού.

Παρ' όλες τις όμως τις διαβεβαιώσεις του κ. Ηλιάδη και γενικά της Κυβέρνησης για επίλυση των προβλημάτων, οι αρμόδιοι δεν κατάφεραν ούτε να προστατεύσουν καν τους απεργούς από τους παράνομους απεργοσπάστες που με αυτοκίνητα χωρίς άδεια οδικής χρήσης προσπαθούν να καμφούν την απεργία στην μεταφορά ασβεστολίθου

ποιούν τα φορτηγά, χωρίς άδεια οδικής χρήσης, και μερικά χωρίς άδεια κυκλοφορίας.

Η ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ που κλήθηκε και έχει τοποθετηθεί στο χώρο της απεργίας για να πατάξει την παρανομία, ενώ καθημερινά καταγγέλλει τις παραβάσεις, καμία άλλη εντολή δεν παίρνει, για ακινητοποίηση των παρανόμων αφοκινήτων που συνεχίζουν «απτότητα» να απειλούν την απεργία.

ΕΠΕΙΣΟΔΙΑ μάλιστα προκαλούν οι απεργοσπάστες, και ο εργολάβος με την απαίτηση όπως και στους δημοσιογράφους ακόμα να μην επιτρέπεται η παρουσία. (Παράνομο φορτηγό επιτέθηκε σε δημοσιογράφο που φωτογράφιζε).

στο Βασιλικό.

Μεγάλη πικρία και αγανάκτηση επικρατεί ανάμεσα στους απεργούς για τη στάση της Κυβέρνησης, και με διαβήματα τους ζητούν να διαθούν εξουσίες στην αστυνομία να θέσει εκτός κυκλοφορίας τα παράνομα αυτοκίνητα που ορισμένα δεν έχουν ούτε και άδεια κυκλοφορίας και ότι το όλο θέμα πρέπει να διερευνηθεί πιο βαθιά και να προσαχθούν οι παράνομοι οδηγοί στο δικαστήριο.

Και διερωτάται ο κοινός άνθρωπος τι επίζητα η κυβέρνηση μ' αυτή την ανοχή της στο πρόβλημα των αυτοκινητιστών;

Μήπως θέλει να διαφυλάξει και να προστατεύσει τα συμφέροντα του κεφαλαίου, που σ' αυτή την περίπτωση είναι η εταιρεία Ευστάθιου Κυριάκου;

Μήπως η ανοχή τους για τα παράνομα αυτοκίνητα απεργοσπαστών είναι ταχτική για να σπάσουν τον αγώνα των απεργών και να τους στριμώξουν να δεχτούν χαμηλά κόμιστρα;

Η απάντηση είναι μία: Η κυβέρνηση, παρα τις οποίες δήποτε καλεσε διαβήσεις για επίλυση του προβλήματος εν τούτοις τάσσεται με το μέρος της εργοδοσίας γιατί δεν θέλει και δεν μπορεί να αντιστραφεί τα συμφέροντα των κεφαλαιοκρατών.

ΤΟ ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΤΗΣ ΑΠΕΡΓΙΑΣ

Απο τις 5 Φεβράρη 1979 κατοπιν ναυαγίου των διαπραγματεύσεων 24 επαγγελ-

ΦΑΙΝΕΤΑΙ πως οι παράνομοι ααφοί απεργοσπάστες, που δρουν κάτω από την ενθάρρυνση της εργοδοσίας νοιώθουν να έχουν εξασφαλισμένες πλάτες ή είναι σίγουροι πως οι χρηματικές ποινές που θα τους επιβληθούν θα είναι ελάχιστες μπροστά στις απολαβές που θα κερδίσουν.

ΕΥΘΥΝΕΣ, είναι βέβαιο πως έχει η κυβέρνηση για το πρόβλημα, που εξηγούμε πιο κάτω, και ακόμα πιο πολύ υπέφθνη θα είναι η κυβέρνηση για οποιοδήποτε δυσάρεστες εξελίξεις σημειωθούν.

Ο εργολάβος και η ΕΜΕ είναι οι άγριοι εκμεταλλευτές που με την ανοχή του κράτους επιμένουν στην ασύμφορη καταπίεση των φορτηγατζήδων επιδιώκοντας να κρατούν την μερίδα του λέοντος.

Οι απεργοί αυτοκινητιστές του Τσιμεντοποιείου Βασιλικού κατέβηκαν στις 23 του Φεβράρη σε πικετοφορεία, με τα φορτηγά αυτοκίνητά τους, και σε συνάντησή τους με τον υπουργό Συγκοινωνιών ζήτησαν την μεσολάβησή του για λύση των προβλημάτων τους και τερματισμό της απεργίας. Τίποτα όμως δεν έγινε ακόμα...

Ματίες κάτοχοι φορτηγών κατηγορίας «Α» που ασχολούνταν με τη μεταφορά ασβεστολίθου από το λατομείο της Καλαβάσου στο τσιμεντοποιείο Βασιλικού κατήλθαν σε απεργία διαρκείας διεκδικώντας λογικό καθορισμό τιμής για τη δουλειά που έκαναν. Από τις 16 του Φεβράρη 1979 κατόπιν πλήρους αδιεξόδου στις διαπραγματεύσεις αναφορικά με τις τιμές για τα μεταφορικά τσιμεντοποιεία από το τσιμεντοποιείο στα λιμάνια και την Κυπριακή αγορά 43 επαγγελματίες κάτοχοι φορτηγών κατηγορίας «Α» κατήλθαν και αυτοί σε απεργία διαρκείας διεκδικώντας αναθεώρηση των υφιστάμενων τιμών των κομίστρων.

Η μεταφορά και μέχρι το τέλος του 1978 γίνετο από το λατομείο μέσω του καφενοείου Σωζίου - Ζυγίου. Η από-

σταση ήταν 7 μίλια και η τιμή 120 μίλς τον τόνο.

Στις 5 του Γενάρη 1979 η τσιμεντοποιεία αφού συμπλήρωσε δρόμο που μίκρανε την απόσταση δια μέσον του χωριού Μαρι πληροφόρησε τους αυτοκινητιστές ότι μπορούν να εκτελούν τη μεταφορά των υλικών μέσω του δρόμου τούτου. Στις 22 του Γενάρη ο εργολάβος ειδοποίησε τους αυτοκινητιστές ότι από τις 20 του Γενάρη η τιμή για τη μεταφορά υποβιβάζεται στα 70 μίλς από τα 120 που εργαζόντο.

Οι αυτοκινητιστές δεν δέχτηκαν τη πρόταση του εργολάβου και άρχισαν διαπραγματεύσεις με σκοπό την εξεύρεση λύσης. Ο εργολάβος δήλωσε ότι ο ίδιος δεν έχει να προσφέρει καμία αύξηση. Εάν όμως είχε, η τσιμεντοποιεία δώσει όποια δήποτε αύξηση

θα την έδινε στους αυτοκινητιστές. Με βάση τη δήλωση αυτή του εργολάβου ζητήθηκε επαφή με τη διεύθυνση της τσιμεντοποιείας. Πραγματικοί ήταν επαφές και τελικά η διεύθυνση της τσιμεντοποιείας ανέβασε τη τιμή από 70 μίλς στα 90 μίλς γιατί αναγνώριζε όπως είπε ότι το κόστος του αυτοκινήτου έχει αυξηθεί σημαντικά.

Η διεύθυνση της τσιμεντοποιείας έκανε από τη αρχή καθαρό πως έπαιρνε μέρος στις επαφές για να βοηθήσει τον εργολάβο να λύσει τις διαφορές του που επιμένει ότι τα 70 μίλς ήταν δίκαια σε σύγκριση με τη απόσταση και τη τιμή των 120 γιατί η απόσταση του νέου δρόμου είναι 3 1/2 μίλια αντί 7 που ήταν προηγουμένως. Οι αυτοκινητιστές διαφωνούν με την άποψη πως επειδή ελαττώθηκε η

απόσταση κατά το μέσο πρέπει ανάλογα να ελαττωθεί και η τιμή, γιατί από τη μείωση της απόστασης επηρεάζονται μόνο δυο συντελεστές του κοστολογίου: Τά καύσιμα και η φόρα.

Ο συντελεστής της φόρας υποστηρίζει η εταιρεία θα μειωθεί γιατί λιγότερα μίλια εξυπακούει λιγότερες φόρες. Οι αυτοκινητιστές υποστηρίζουν πως αντίθετα τώρα οι φόρες θα αυξηθούν γιατί θα φορτώνουν και εκφορτώνουν 12 φορές αντί 7 που εφόρτωναν και εκφόρτωναν προηγουμένως.

Με βάση το συμβόλαιο του εργολάβου αποδεικνύεται πως από τη μεταφορά 5 χιλιάδων τόνων που εκτελείται με τα αυτοκίνητα των επαγγελματιών έχει κερδός 80 - 100 λίρες την ημέρα. Ομως παραμένει αμετακίνητος δηλώνοντας ότι δεν έχει να δώσει τίποτα.

Ετσι η διαφορά παρέμεινε αλλεπάλληλα και οι αυτοκινητιστές στη γενική συνέλευση αποφάσισαν να κατέλθουν σε απεργία στις 5 του Φεβράρη.

Στην άλλη περίπτωση ο εργολάβος είναι η εταιρεία Ευστάθιος Κυριάκος και Υιοί Λε.Σ.

Η εργασία είναι η μεταφορά τσιμεντοποιείας από το τσιμεντοποιείο Βασιλικού στα λιμάνια και τη Κυπριακή αγορά. Το ύψος αυτής της μεταφορικής εργασίας είναι 400 χιλιάδες τόνοι στα λιμάνια και 100 χιλιάδες τόνοι στην Κυπριακή αγορά τον χρόνο. Η μερσησία είναι γύρω στις 1500 - 2000 για τα λιμάνια και 350 - 500 τόνοι για την αγορά. Η μεταφορά αυτή γίνεται με 45 αυτοκίνητα των επαγγελματιών και 3 - 5 του εργολάβου.

Προς το τέλος του 1976 και αρχές του 1977 γίνονταν διαπραγματεύσεις μεταξύ του εργολάβου και των αυτοκινητιστικών οργανώσεων για καθορισμό νέων τιμών βάσει ενός κοστολογίου που επρόκειτο να οργανωθεί.

Με το κοστολόγιο αυτο υποστηρίχτηκε πως η μεταφορά στα λιμάνια θα έπρεπε να είναι 730 μίλς τον τόνο αντί 451 που ήταν ως τότε οι διαπραγματεύσεις κατέληξαν σε αδιέξοδο και κηρύχθηκε απεργία διαρκείας.

Κατά τη διάρκεια της απεργίας έγιναν επαφές οπότε οι αυτοκινητιστές πιεζόμενοι από πολλές κατευθύνσεις υποχώρησαν και υπογράφηκε μια τριετής μεταφορική σύμβαση η οποία προβλέπει τις πιο κάτω τιμές για τα λιμάνια.

Για το 1977, 485 μίλς τον τόνο, για το 1978 500 μίλς τον τόνο και για το 1979 515 μίλς τον τόνο.

Για να υπογραφεί αυτή η σύμβαση δόθηκαν στους εργάτες οι εξής υποσχέσεις.

α) Θα δημιουργούνταν τέτοιες μεταφορικές δυνατότητες που ένα αυτοκίνητο να εκτελεί 2 1/2 έως 3 δρομολόγια στο λιμάνι της Λάρνακας μέσα στα πλαίσια των 10 ωρών εργασίας.

β) Θα επροσφερότο συνεχής εργασία για 28 μέρες το μήνα.

Με βάση τη σύμβαση αυτή οι αυτοκινητιστές μας είπαν: «Σε σύντομο χρονικό διάστημα από την υπογραφή της συμφωνίας αρχίσαμε να διαπιστώνουμε πως οι δοθείσες υποσχέσεις ήταν απραγματοποιήσιμες.

Αντί να καμνόνουμε 3 δρομολόγια στα λιμάνια σε 10 ώρες και να πιάνουμε γύρω στις 18 λίρες εκάναμε 2 και παίρναμε 12 λίρες. Πιεσμένοι από το ασήκωτο βάρος αυτών των πιέσεων τον Δεκέμβριο του 1978 υποβάλαμε στην εταιρεία Ε. Κυριάκου αίτημα για αναθεώρηση τιμών κατά 40%.

Όταν πήγαμε σε διαπραγματεύσεις ενώ ομολογούσε και υποστηρίζει το δίκαιο των αυτοκινητιστών και επαράδεχτο την ανάγκη της αύξησης, τότε με συμφωνία και οι δυο πλευρές παρέμειναν τη διαφορά για μεσολάβηση του υπουργείου Συγκοινωνιών όπως προβλέπεται από το σχετικό άρθρο της μεταξύ μας σύμβασης όπου προέκυψε αδιέξοδο.

Η γενική συνέλευση των αυτοκινητιστών αποφάσισε:

α) Να απορριφθεί η πρόταση του εργολάβου.

β) Προκηρυχθεί απεργία διαρκείας δίδοντας 3 μέρες προειδοποίηση όπως προβλέπεται στη σύμβαση.

Την ίδια μέρα μας ειδοποίησε ο εργολάβος και ζήτησε νέα μεσολάβηση του υπουργείου Συγκοινωνιών γιατί κατά την γνώμη του μόνο ο μεσολαβητής μπορούσε να κηρύξει αδιέξοδο.

Για το δυσάρεστο αυτό αποτέλεσμα ευθύνεται σε μεγάλο βαθμό η κυπριακή κυβέρνηση, διότι ενώ επεδίωκε και εφάρμοζε νόμος με τον οποίο περιελήφθη με εξουσίες που έθεσαν κάτω από τον έλεγχό της τα δημοσιονομικά οχήματα και παρόλο που αυτός ο νόμος της παρέχει το δικαίωμα να καθορίσει κόμιστρα σε όλες τις κατηγορίες οχημάτων δημοσίας χρήσης και παρόλο που πέρασαν 15 ολόκληρα χρόνια από τότε που ψηφίστηκε ο νόμος εν τούτοις μέχρι σήμερα δεν κατόρθωσε να ορίσει μετρήσιμα να καθορίσει κόμιστρα για φορτηγά.

Αυτό το αίτημα είμαστε αποφασισμένοι να το διεκδικήσουμε με όλα τα εις την διάθεσή μας νόμιμα μέσα και θα αγωνιζόμαστε συνεχώς και ακαταπαύιστα μέχρι να πετύχουμε την ικανοποίησή τους.

ΑΧΙΛΛΕΑΣ ΑΧΙΛΛΕΩΣ

Μια επιστολή

Η ΣΕΚ ΚΑΙ ΤΑ ΕΓΚΑΙΝΙΑ ΟΙΚΗΜΑΤΩΝ ΤΗΣ

Αγαπητή Σύνταξη,

Διάβασα στο «ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΒΗΜΑ» της 21 του Φλεβάρη '79 μια επιστολή με τον ίδιο ακριβώς τίτλο που χρησιμοποίησα κι εγώ στη δική μου, και που θα την υπογράψω σαν Συνδικαλιστή. Ο λόγος που ανακινώ αφο το θέμα είναι γιατί, αρκετά άγνωστα για τον επιστολογράφο σας γεγονότα θα πρέπει να δουν το φως της δημοσιότητας, έτσι που να πάντων μερικοί κύριοι της ηγεσίας της ΣΕΚ να καμαρώνουν σαν οι μόνοι πατριώτες σ' αφο τον τόπο, επειδή βρίσκουν τον τρόπο να συνταξίζονται πάντα με τους Κυβερνώντες στην Ελλάδα και στην Κύπρο. Κι ως μην ισχυριστούν ότι μόνο τώρα πέρνουν βοήθεια από την Ελλάδα, ή μόνο από την Ελλάδα. Γιατί είναι γνωστό πως, το σημερινό οίκημα της ΣΕΚ Λεμεσού, προϊόν παλιού οικήματος στον ίδιο χώρο, δωρεά και πάλι της Εργατικής Εστίας Ελλάδας, με μόνη διαφορά πως διαχειρίστηκε μέχρι το χτίσιμο του καινούργιου μεγάρου, και εν πάσει περιπτώσει μέχρι που βρισκότο στη ζωή ο πρώην Μητροπολίτης Λεμεσού Άνθιμος, ήταν η Μητρόπολη Λεμεσού.

Γνωστό πρέπει να γίνει επίσης το γεγονός πως για μεγάλη περίοδο από το 1960 και πέρα η Μητρόπολη συνεισέφερε πάγιο ποσό λίρων σαράντα (αρ.£ 40.000 μιλς) τον μήνα στο ταμείο της ΣΕΚ, και άλλα τόσα για μισό ενός επαγγελματικού στελέχους της. Βλέπετε η «πηγή» που λέγεται Εργ. Εστία είναι πολύ παλιά και δεν είναι η μοναδική. Γιατί εκτός της Εργ. Εστίας γενναϊόδωρη ήταν και η συνεισφορά της Διεύθυνσης Συνομοσπονδία Ελεγκτών Εργατικών Συνδικάτων Δ.Σ.Ε.Ε. καθώς και τημή της Αμερικανικής Πρεσβείας στην Κύπρο, με επικεφαλής τον τότε εργατικό Ακόλουθο κ. Μόφφιν. Δεν θα μπω στις λεπτομέρειες με ποια εισοχρά μέσα

Γιατί δεν είναι μυστικό, κι αφο το ξέρουν εκ πείρας οι έμπισθοι της ΣΕΚ, πως οποιοδήποτε επαγγελματικό στέλεχος ή ταμίας ενός σωματείου έχει την ευχέρεια να κάμνει «αληθιές» τόσο στα μητρώα όσο και στα ταμεία. Μπορεί π.χ. ένας αριθμός μελών που δεν πλήρωσαν συνδρομή για ολόκληρο ή μέρος του χρόνου, να βρεθούν «εξοφλημένα» οι δε υποθετικές εισπράξεις να ξεδουφεύουν για έξοδα παραστάσεων, μεταφορικά, υπηρεσίες κ.λπ. Ετσι ούτε γάτα ούτε ζημιά, ή κατά το λαϊκότερο και το ψωμί σωστό και το σκυλί χορτά το. Ας πούν λοιπόν να βαφκαλίζονται για συνειδητά μέλη και μεγάλες εισπράξεις, γιατί άς μην υπήρχε η έβροια των εκάστοτε Κυβερνώντων και η «συμπάθεια» της εργοδοσίας και θα βλέπαμε την πραγματική δύναμη της συντεχνίας τους. Κι' ακόμα κάτι. Αφού νοιώθουν τόσο δυνατόι γιατί αρνιούνται χρόνια τώρα την εισήγηση της ΠΕΟ για την σύσταση Συντεχνιακού Κογκρέσου όπως ισχύει στην Αγγλία, με αντιπροσωπεία όλων των συνδικαλιστικών οργανώσεων, συμπεριλαμβανομένων και των Τουρκοκυπριακών.

Ή μήπως περιμένουν κάποια άλλη «σωτήρια επέμβαση» που θα επιβάλει σαν την μοναδική Συνδικαλιστική οργάνωση την ΣΕΚ, για να μας πουν ότι έφτασε η στιγμή για το Συν. Κογκρέσο κάτω από τον απόλυτο έλεγχο της ομοσπονδίας τους,

Συναδελφικά,
Λεμεσίου Συνδικαλιστής

Ευλοκοπούνται απεργοί

Τουρκοκύπριοι εργάτες που απεργούν για περισσότερο από 72 μέρες δέχτηκαν επίθεση και κακοποιήθηκαν άγρια από πληρωμένους απεργοσπάστες πράκτορες των εργοδοτών.

Πρόκειται για τους απεργούς του εργοστασίου «Αχμανάρ» που παράγει ζαχαρώδη και είναι οργανωμένοι στη συντεχνία Τούρκ-Σεν.

Οι πληροφορίες αυτές ανεφάνηκαν στις τουρκοκυπριακές εφημερίδες που τόνιζαν το γεγονός ότι τα αστυνομικά όργανα αντί ολόκληρα χρόνια από τότε που ψηφίστηκε ο νόμος εν τούτοις μέχρι σήμερα δεν κατόρθωσαν να ορίσει μετρήσιμα να καθορίσει κόμιστρα για φορτηγά.

Η αστυνομία είχε επείμει μετά που οι εργάτες σ' αντίδραση για την επίθεση που δέχτηκαν, κατέλαβαν το εργοστάσιο. Η ομάδα των μπάραβων των εργοδοτάνων κατόρθωσε τότε για δεύτερη φορά, αλλά οι απεργοί δεν αντέδρασαν

γραφήματα διαμαρτυρίας στον Ντενκτας και τον «υπουργό» εσωτερικών Γκουρλε με το οποίο ζήτη την «άμεση λήψη αποτελεσματικών μέτρων για την παρεμπόδιση της επανάληψης παρόμοιων απαράδεκτων επεισοδίων».

ΣΥΛΛΗΠΤΗΡΙΑ ΓΙΑ ΤΟΝ ΣΤ. ΗΛΙΑΔΗ

Πέθανε και κηδεύτηκε τη περασμένη Παρασκευή Δημοτικός Ταμίας Λάρνακας Σταυράκης Ηλιάδης.

Επικήδειο του αποβιώσαντος από καρδιακό επεισόδιο, εξεφώνησε ο Δήμαρχος Λάρνακας και ο κ. Ν. Μελισσός, επαρχιακός γραμματέας της ΠΕΟ στη πόλη.

Η «Σοσιαλιστική Εκφραση» γνώρισε τον Ηλιάδη και τη συνεργασία του σε ώρες συνδικαλιστικής δουλειάς κατά τη πρόσφατη απεργία των εργαζομένων του Δήμου Λάρνακας όπου υπήρξε και Γραμματέας της συντεχνίας-τους.

Η εφημερίδα-μας εκφράζει τα συλληπητήρια της προς τους συγγενείς και συναγωνιστές του Ηλιάδη.

Στο αυτοκίνητο, αφο, γράφει: Ελληνική Μεταλλευτική Εταιρεία ΛΤΔ. Και ανήκει στα απεργοσπαστικά φορτηγά.....

Συνεργατικό Κίνημα:

ΕΠΙΒΑΛΛΕΤΑΙ

ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΟΠΟΙΗΣΗ ΚΑΙ ΛΑ·Ι·ΚΟΣ ΕΛΕΓΧΟΣ

Το Συνεργατικό Κίνημα είναι από τους πιο ισχυρούς οικονομικούς οργανισμούς στην Κύπρο. Ο Συνεργατισμός είναι ιδιοκτήτης και διαχειριστής μεγάλων οικονομικών μονάδων και έχει επεκτείνει τον τομέα των εργασιών του έτσι που να ελέγχει μεγάλο μέρος της Κυπριακής οικονομίας.

Σύμφωνα με στοιχεία σε πρόσφατη έκθεσή-του ο Συνεργατισμός αναφέρει ότι έχει επεκτείνει τις δραστηριότητές του στον τραπεζικό και καταναλωτικό τομέα, στον τομέα της εμπορίας και μεταποίησης της αγροτικής παραγωγής και στον τομέα, εμπορίου και υπηρεσιών.

Παράλληλα με τις πιο πάνω δραστηριότητες ο Συνεργατισμός δημιούργησε και άλλους οργανισμούς όπως οι ΣΟΓΕΚ, ΑΓΡΟ-ΤΕΧΝΙΚΑ, ΣΕΔΙΓΕΠ, ΣΕ-ΔΕΓΕΠ, ΣΟΔΕΜ, ΣΕΛΕΚ, ΣΥΝΕΡΙΓΚΑΖ, ΚΟΜΑΡΙΝ, το Συνεργατικό κολλέγιο και άλλοι.

Η επέκταση του Συνεργατισμού σ' όλους αυτούς τους τομείς, οφείλεται βασικά στην εν λευκώ υποστήριξη της Κυβέρνησης και στην συνεργασία των αγροτικών οργανώσεων ΠΕΚ και ΕΚΑ καθώς επίσης και την απολυτή υπακοή στην ηγεσία του Συνεργατισμού των λαϊκών οργανώσεων. Επίσης το Συνεργατικό κίνημα μετά την εισβολή πήρε τον ρόλο της αστικής τάξης και μπήκε στην καθαρά επενδυτική δύναμη με σκοπό τα κέρδη, σε διάφορους τομείς της οικονομίας όπως είναι ο βιομηχανικός.

Αν όλες αυτές οι μονάδες δημιουργούντο αποκλειστικά για το συμφέρο του λαού και ιδιαίτερα των άμεσα ενδιαφερομένων, τότε πράγματι ο θεσμός του Συνεργατισμού θα εξυπηρετούσε τους βασικούς σκοπούς του κινήματος.

Δυστυχώς η εξελικτική πορεία του Συνεργατισμού στην Κύπρο, όπως φαίνεται μετά την ανεξαρτησία δείχνουν σημάδια κινδύνου ως προς την τελική του διαμόρφωση. Η διεύθυνση του Συνεργατισμού έχει εξελιχθεί σε ένα είδος ικράτος εν κράτει με τεράστια οικονομική και πολιτική δύναμη ενώ ο «χαρισματικός» διοικητής-του βρίσκεται πάντα πίσω από κάθε πολιτικό παρασκήνιο, και με το βάρος που επιβάλλει η οικονομική του ισχύ εκβιάζει καταστάσεις, επιβάλλει γραμμές ή καμμία φορά και ... προέδρους.

Ο συγκεντρωτικός χαρακτήρας του οργανισμού και η αδυναμία ουσιαστικού ελέγχου της δομής του χαρακτήρα των ενεργειών και των πράξεων της διεύθυνσης από την βάση και την κορυφή η τεράστια ελευθερία δράσης που αφήνεται στους ιθύνοντες τείνουν να μετατρέψουν τον Συνεργατισμό από όργανο στη υπηρεσία του λαού όπως όφειλε να είναι σε ένα πραγματικό Φράνκεσταϊν.

Αναφέρουμε μερικά παρα-

δείγματα που υποδηλώνουν την πιο πάνω ανησυχητική κατάσταση.

Συγκεκριμένα αναφέρουμε τη δημιουργία νέων συντεχνιών για τους υπαλλήλους και τους εργάτες του Συνεργατισμού που κατευθύνονται κατευθείαν από την εργοδοσία. Οι ιθύνοντες του Συνεργατισμού δεν σταματούν εδώ, αλλά προσπαθούν με διάφορα μέσα και εκβιασμούς να υποχρεώσουν τους εργαζομένους να εγκαταλείψουν τις συντεχνίες της αρεσκείας τους και να εγγραφούν στις συντεχνίες του οργανισμού. Και όλα αυτά για τον απόλυτο έλεγχο των εκτάκτων και εποχικών εργατών που

ανέρχονται σε 33.000 άτομα καθώς επίσης και το μόνιμο προσωπικό που είναι περίπου 3.000.

Όπως αναφέραμε πιο πάνω μετά την «ανεξαρτησία» το Συνεργατικό κίνημα μπήκε σε όλους τους βασικούς τομείς της Κυπριακής οικονομίας στην γεωργία, βιομηχανία, βιοτεχνία, τουρισμό, στις εισαγωγές και εξαγωγές και στην ναυσιπλοΐα.

Πολλές από τις βιομηχανίες αυτές λειτουργούν χωρίς να δοθεί καμμία μελέτη στη δημοσιότητα που να επεξηγεί τα οφέλη που θα προκύψουν στην κυπριακή οικονομία στον αγροτόκοσμο και στον Κυπριακό λαό σαν σύνολο. Αφθαίρετα χωρίς να γίνεται καμμία λογοδοσία των ενεργειών και πράξεων της διεύθυνσης προς τα μέλη και προς την κυβέρνηση παίρνονται αποφάσεις για επενδύσεις εκατομμυρίων λιρών.

Η ίδρυση του εργοστασίου κατασκευής κονσερβοκουτιών στην περιοχή της Πόλης της Χρυσούχης είναι τελείως ατυχής και ανεύθυνη, γιατί η πρώτη ύλη για την κατασκευή των κουτιών θα εισάγεται. Από τα λιμάνια της Λεμεσού και Λάρνακας θα μεταφέρεται στην Πόλη για την κατασκευή των κουτιών. Και από εκεί τα τελικά προϊόντα θα στέλλονται ξανά στην Λεμεσό και Αστόμερινη για τη συσκευασία. Αφτο σημαίνει έναν κύκλο περιττών μετακινήσεων και εξόδων που θα αποφεύγονταν αν το εργοστάσιο εκτίθετο κοντά στο συσκευαστήριο.

Επίσης η ίδρυση εργοστασίου κατασκευής χάρτου είναι μια τελείως ασύμφορη για τον τόπο επένδυση διότι (α) η πρώτη ύλη για την κατασκευή χάρτου θα εισάγεται

ενώ θα έπρεπε να δημιουργούνται βιομηχανίες οι πρώτες ύλες των οποίων παράγονται στον τόπο μας, (β) θα χρησιμοποιείται πολλή νερό και ηλεκτρισμός καθώς και μεγάλα επενδυτικά κεφάλαια.

Σαν τρίτο παράδειγμα μπορούμε να δώσουμε την απόφαση για την ίδρυση εργοστασίου λιπασμάτων. Λόγω της μονοπολιακής θέσης του εργοστασίου αυτού οι τιμές των λιπασμάτων που θα παράγονται από αυτό θα είναι κατά πολύ πιο ψηλές από εκείνες των εισαγόμενων. Σ' αυτό το σημείο αξίζει να σημειωθεί ότι ο Συνεργατισμός δεν έχει δώσει στοιχεία που να δηλώνουν το αντίθετο, ότι οι τιμές των λιπασμάτων που θα παράγονται στην Κύπρο θα είναι χαμηλότερες από εκείνες των εισαγόμενων.

Ενα άλλο παράδειγμα κακής επενδυτικής πολιτικής είναι η εισαγωγή και διάθεση ειδών πολυτελείας μέσω του οργανισμού ΣΟΓΕΚ, αντικείμενα που μέλη της εργατικής τάξης δεν είναι σε οικονομική θέση να αγοράσουν. Ενώ ταυτόχρονα στον τραπεζικό τομέα οι εκτοπισθείσες συνεργατικές εταιρείες χρωστούν τις καταθέσεις των προσφύγων και καθυστερείται η αποπληρωμή τους με τον ισχυρισμό ότι ο Συνεργατισμός στερείται κεφαλαίων.

Ενα άλλο πολύ σοβαρό θέμα είναι ο καθορισμός και εκτίμησης της κλάσεως των αγροτικών προϊόντων που αγοράζει ο Συνεργατισμός. Για

παράδειγμα ένα προϊόν που εκτιμήθηκε σαν τρίτης κατηγορίας και αγοράστηκε βάσει μιας ορισμένης τιμής μπορεί να πουληθεί από τον Συνεργατισμό σαν προϊόν ψηλότερης κατηγορίας και να διατεθεί σε καλύτερη τιμή από εκείνη που δόθηκε στον παραγωγό.

Η πολιτική της διεύθυνσης του Συνεργατισμού είναι ένα δείγμα του κακού δρόμου που πήρε το Συνεργατικό κίνημα. Αν δεν μπει το κίνημα κάτω από ουσιαστικό λαϊκό έλεγχο και αν οι οργανώσεις της εργατικής τάξης δεν αντιληφθούν έγκαιρα και σωστά το ρόλο τους, τότε η κατάσταση αυτή θα οδηγήσει προς το χειρότερο. Το κράτος πρέπει να πιεστεί να θέσει οριστικούς ελέγχον πάνω στον Συνεργατισμό και να ελεγχθούν ιδιαίτερα οι ενέργειες του που επιβαίνουν ενάντια στα λαϊκά συμφέροντα και την Κυπριακή οικονομία.

Οι εργαζόμενοι, οι οργανώσεις τους και τα κόμματα τους πρέπει να εξασκήσουν πιέσεις προς την πλήρη και ουσιαστική δημοκρατικοποίηση του Συνεργατισμού κινήματος, με την συμμετοχή των εργαζομένων στην διοίκηση στην λήψη αποφάσεων, στην διαχείριση και στον έλεγχο των κερδών. Μόνο έτσι το Συνεργατικό κίνημα θα μετατραπεί σε όργανο στην υπηρεσία του λαού, και οι ιθύνοντες θα σταματήσουν να αποτελούν καρκίνωμα στον σώμα της Κυπριακής κοινωνίας.

Ο ΤΥΠΟΣ...

ΓΑΛΛΙΚΟ ΠΑΡΑΣΗΜΟ ΣΤΟΝ κ. ΑΖΙΝΑ

Ιδιαίτερα τιμητική διάκριση από την Γαλλία στον Διοικητή Συνεργατικής 'Αναπτύξεως κ. 'Ανδρέα 'Αζίνα.

Σύμφωνα με επίσημη ανακοίνωση, η Γαλλική Κυβέρνηση αποφάσισε και άπονέμει στον κ. 'Αζίνα το παράσημο του 'Ιππότη της Λεγεώνας της Τιμής.

Το παράσημο —ποδ αποτελεί ανωτάτη διάκριση— θα άπονεμηθεί κατά την διάρκεια ειδικής τελετής σύντομα.

Η ΤΟΥΡΚΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ ΤΟΥ ΣΗΜΕΡΑ

ΠΟΙΗΣΗ: Πιο σπουδαιοι ποιητες της Τουρκίας θεωρούνται ο Ν. Χικμετ, ο Α. Καντιρ και ο Ε. Μπεχζατ.

1. NAZIM XIKMET: Κατάγεται απο αριστοκρατική οικογένεια. Αφου απέτυχε στη Σχολή Ναυτικού ταξίδεψε στην Ανατολική Τουρκία όπου και μελέτησε τη τουρκική γλώσσα. Μ' αυτή του τη μελέτη κατάφερε να φτιάξει μια γνήσια γλώσσα χωρίς περσικές και αραβικές προσθήκες.

Σημαντικός σταθμός στη ζωή του ήταν το ταξίδι του στη Σ. Ένωση για σπουδές όπου γνώρισε και πίστεψε στις ιδέες του σοσιαλισμού. Απ' εκεί και πέρα επηρεασμένος κι απο τον Μαγιακόφσκυ αρχίζει μέσα απο τη τέχνη του να παλαίβει για τον άνθρωπο.

Φυλακίζεται επανειλημμένα με διάφορες κατηγορίες όπως η προετοιμασία κινήματος στο στρατό. Εξορίζεται, διώκεται απο τα κρατικά μέσα επικοινωνίας και δέχεται τη κριτική του καθεστώτος.

Ομως παρ' όλα αυτά συνεχίζει τη πάλη του για ένα καλύτερο άβριο, τότε πλάι στο λαο του και τότε μακριά απ' αυτόν.

Ο ίδιος δημιούργησε σχολή στα σύγχρονα γράμματα της Τουρκίας που την ακολούθησαν όλοι σχεδόν οι σημερινοί αξιολογοί ποιητες και πεζογράφοι της πατρίδας- του.

Καταπονεμένος περνα τα τελεφταία- του χρόνια στη Σ. Ένωση έχοντας αφήσει πίσω του ένα έργο τεράστιων διαστάσεων σε όγκο και ποιότητα. Συγκαταλέγεται στους κορυφαίους ποιητες του κόσμου.

α) Ποιήματα (ΚΕΔΡΟΣ): Χάρη στο Γιάννη Ρίτσο πούκανε τη μετάφραση έχουμε μπροστά- μας την ανυπερβλήτη τέχνη του Χικμετ εκφρασμένη μ' ένα τρόπο που θυμίζει τραγούδι. Η μουσικότητα των στίχων είναι αποδεδειγμένη στα «Πολιτικά τραγούδια» απο το Θ. Μικρούτσικο.

Τα βασικά χαρακτηριστικά-τους είναι η λιτότητα στο λεξιλόγιο, η σεμνότητα στο ύφος και ειδικότερα η μαχητικότητα στις θέσεις που υπερασπίζεται μέσα απο την ποίηση-του.

β) Ποιήματα (ΖΑΧΑΡΟΠΟΥΛΟΣ): Πρόκειται για τα ίδια περίπου ποιήματα σε διαφορετική μετάφραση.

γ) Σκόρπια Ποιήματα - 835 στίχοι - Διαλεγμένοι Στίχοι - Πορτραίτα: Και στις δυο πρώτες συλλογές έχουμε μια πολυ δυνατή απόδοση αφτών που ο ποιητής σε ωραίο και λείψτερο στίχο θέλει να μας μεταδώσει. Η ένταση που γράφει όσο πάει αυξάνει και χωρίς αμφιβολία κτυπά στη καρδιά του αναγνώστη.

Στη τρίτη απο τις συλλογές ξεχωρίζει το καταπληκτικό του ποίημα «Σαν το Κερεμ» του οποίου η πιο ωραία στροφή βρίσκεται στην τελεφταία σελίδα κάθε «Εκφρασης» πλάϊ στον Κ. Μαρξ.

Στη τέταρτη έχουμε μια αναφορά σε πρόσωπα πούχουν σχέση με τη ζωή του Ν. Χ. και που είναι γραμμένα με ύφος πατρι-κοσυμβουλευτικό. (Ειδικά το δεύτερο προς την Ορχαν Σελήμ).

2. Οι υπόλοιποι ποιητες της Τουρκίας βρίσκονται στο βιβλίο «15 Τούρκοι Προοδεφτικοί Ποιητες που έχει ήδη παρουσιάσει απο τον σύντροφο Σάββα Πάβλου σε προηγούμενη έκδοση της «Σ. Ε.»

ΘΕΑΤΡΟ: Τα μοναδικά θεατρικά που έχουμε στην ελληνική γλώσσα είναι δυο του Ναζιμ Χικμετ.

α) Το κρανίο: Στο έργο αφο το Ν. Χ. καταφέρει βασισμένος σε μια έξυπνη ιστορία να ξεσκεπάσει τον παρηκμασμένο πολιτισμό-μας (στον καπιταλισμό) και να φανερώσει την αδικία και το

έγκλημα που κρύβονται κάτω απ' τα διάφορα προσχήματα ανθρωπισμού (βλέπε Κάρτερ και ανθρωπιά δικαιώματα σήμε Με τη δυνατό- του σάτυρα κτυπά την απανθρωπία των τραστών και μονοπωλίων, το ξεπουλημάτων «διανοουμένων» (βλέπε και ίδρυμα Φόρντ στη Ελλάδα) μέσα στην καταναλωτική κοινωνία, τις αντιθέσεις των αριστοκρατών απ τους φτωχούς, το ξέφτισμα των ανθρώπων (π.χ η πόρνη) του καπιταλιστικού κόσμου καθώς και τον αντιδραστικό ρόλο του αστικού τύπου.

Το έργο έχει πλοκή και δυναμισμό και τα πρόσωπα έχουν με επιτυχία διαλεχτεί ώστε να βοηθήσουν στο δόσιμο του μηνύματος που ανάφερα.

β) Το σπίτι του νεκρού ή οικία του μακαρίτη: Αποτελεί κριτική της κοινωνίας και ειδικότερα της νεοαστικής τάξης της Τουρκίας που ακόμα και μπροστά στο πιο μεγάλο κακό, το θάνατο, παραμένει δούλη του χρήματος και αδιόρθωτα ιδιότελης.

Το στοίχειο της ανάλυσης των χαρακτήρων των ηρώων μέσα απ' τη δράση είναι κι αφο ένα ακόμα χαρακτηριστικό του έργου που του δίδει αξία.

Οι συγκρούσεις ανάμεσα στους ήρωες βο-

θουν στο ξεσκέπασμα της νοοτροπίας σκέψης, ολόκληρης της αστικής τάξης. Και η παρουσία των Χότζηδων δίδει την ευκαιρία στο συγγραφέα να κάνει μια αναφορά σ' αυτούς και να καφτηριάσει ορισμένα σημεία.

Γενικότερα το έργο είναι αποκαλυπτικό μιας αντιδραστικής τάξης σ' ένα σάπιο σύστημα.

ΣΗΜΕΙΩΣΗ: Το διήγημα του Αζίζ Νεσβίν. «Ερχονται οι Αμερικάνοι» ανεβάστηκε θεατρικά στη Κύπρο απο τον «Προμηθέα» της ΕΔΟΝ. Με την ευκαιρία αφο το συγγραφέας έστειλε επιστολή χαιρετίζοντας την ενέργεια σαν σημαντική για την στήριξη της φιλίας ανάμεσα στους δυο λαούς.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ: (Στα Ελληνικά)

1 Ναζιμ Χικμετ: Ποιήματα εκδόσεις Κέδρος, Ποιήματα εκδόσεις Ζαχαρόπουλος, Έργα Α εκδόσεις Στ. Μαγιόπουλος, Έργα Β εκδόσεις Στ. Μαγιόπουλος, Γιατι αφοχτόνησε ο Μπενερτζή εκδόσεις Στοχαστής, Οι ρομαντικοί εκδόσεις Θεμέλιο.

2 Αζίζ Νεσβίν: Ο καφές κι η Δημοκρατία εκδόσεις Θεμέλιο, Ο κόσμος των ζώων εκδόσεις Στοχαστής, Οι αναμνήσεις ενός εξορίστου εκδόσεις Στοχαστής, Εφθυμογραφικά διηγήματα εκδόσεις Διογένης, Ο Σίσυφος με τα 8 πόδια εκδόσεις Διογένης.

3 Σαμπάταχιν Αλη: Ο ασφαλτόδρομος εκδόσεις Στοχαστής

4 15 Τούρκοι Προοδεφτικοί ποιητες εκδόσεις Αλφειος.

**ΔΙΑΒΑΖΕΤΕ
ΚΑΙ
ΔΙΑΔΙΔΕΤΕ
ΤΗ
ΣΟΣ. ΕΚΦΡΑΣΗ**

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΜΕ ΤΑ ΑΙΤΗΜΑΤΑ ΤΩΝ ΤΡΑΠΕΖΙΚΩΝ;

Αυτές τις μέρες εντείνονται οι διαπραγματεύσεις της συντεχνίας των τραπεζοϋπαλλήλων ΕΤΥΚ με τις τράπεζες. Για την ώρα, οι ενδείξεις δεν είναι καθόλου ενθαρρυντικές και φαίνεται ότι η μόνη λύση θα είναι η απεργία. Η ΕΤΥΚ υπόβαλε αιτήματα στις τράπεζες από τον Οκτώβριο του 1978 με βάση τα τότε οικονομικά δεδομένα.

Η ηγεσία της ΕΤΥΚ συνάντησε δυσκολίες για την έγκριση των «συγκρατημένων αιτημάτων» όπως τα χαρακτήρισε από τις επαρχιακές συνελεύσεις. Στο διάστημα που μεσολάβησε από τον Οκτώβριο μέχρι σήμερα, οι αυξήσεις των τιμών και οι άμεσοι φόροι που επεβλήθησαν κάμνουν τα αιτήματα ακόμα πιο συγκρατημένα.

Βασικά αιτήματα που υποβλήθηκαν ήταν:

α) Μισθολογική αύξηση 14% με μίνιμουμ £10.- από 1.1.79 και 6% από 1.1.80. Το 6% να δοθεί μέχρι βασικού μισθού £150.- (δηλαδή όσοι παίρνουν πέραν των £150.- θα πάρουν αύξηση 6% πάνω στις £150.- μόνο).

β) Ισομισθία. Όλες οι κοπέλλες μετά την αύξηση του 14% μίνιμουμ £10.- να τοποθετηθούν στην μεθεπόμενη κλίμακα του άρρενος προσωπικού και οι τράπεζες να αναλάβουν να δίνουν ανάλογες προσαυξήσεις στις τέσσερις επόμενες συμβάσεις έτσι που στο τέλος τους οι κοπέλλες να βρεθούν στο σημείο της κλίμακας που θα ανταποκρίνεται ακριβώς προς τα χρόνια υπηρεσίας τους.

γ) Αύξηση των αδειών κατά τρεις ημέρες.

δ) Μισός 14ος μισθός.

ε) Αύξηση βασικού μισθού λόγω πολυετίας. (5% αύξηση σε όσους παραμένουν για τρία χρόνια στο ανώτατο σημείο της κλίμακας. Αυτό να επαναλαμβάνεται κάθε τριετία με μάλιστα τέσσερις τριετίες).

Επίσης υποβλήθηκαν και ωρισμένα αιτήματα χωρίς οικονομική επιβάρυνση με πιο σημαντικά:

α) το θέμα της κατανομής των απογευμάτων σε πρωινές ώρες

β) το θέμα των μη διαπραγματευση των θεμάτων που περιλάμβανε η παλιά συμφωνία, όπως προσλήψεις, προαγωγές, μεταθέσεις κλπ. Για τα θέματα αυτά, οι τράπεζες δεν συζητούν με τη συντεχνία θεωρώντας τον τομέα τούτο ξέφραγο αμπέλι αποκλειστικά δικό τους. Είναι γι' αυτές δηλαδή το μέλλον των υπαλλήλων, χωράφιν τους. Εδώ πρέπει να σημειώσουμε ποια ήταν η κατάσταση μέχρι σήμερα:

— Αρχικός βασικός μισθός: Άνδρα £47.- γυναίκες £39.- κλητήρα £38.-

— Φαίνονται καθαρά τόσο η ανισομισθία ανδρών και γυναικών όσο και οι χαμηλοί μισθοί.

Οι ετήσιες άδειες είναι: 12 εργάσιμες μέρες μέχρι 5 χρόνια υπηρεσίας, 18 μέχρι 12 χρόνια και 24 πάνω από 12 χρόνια.

Υπάρχει διαφορά από τράπεζα σε τράπεζα όσον αφορά τις εργάσιμες ώρες

Ετσι ο μόνος τρόπος που απομένει στους τραπεζικούς υπαλλήλους είναι η δυναμική διεκδίκηση των αιτημάτων τους. Εδώ είναι που δε κατανοούμε σε τι θα χρησιμεύσει η συνάντηση με τους εργοδότες στις 8 του Μάρτη αφού έχουν ήδη απορρίψει τις μεσολαβητικές προτάσεις του υπουργείου εργασίας που μιλούσαν για αύξηση 16 1/2% για δυο χρόνια.

Φαίνεται ότι η μέχρι σήμερα μετριοπαθής στάση της συντεχνίας δεν έπεισε τους εργοδότες ότι πρέπει επιτέλους να ικανοποιήσουν τα

Ψήφισμα της Δ.Κ.Κ.Φ «ΑΓΩΝΑΣ»

ΝΑ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΟΠΟΙΗΘΕΙ Η ΠΟΦΝΕ

Δημοσιεύουμε άλλο ένα ψήφισμα της Δ.Κ.Κ.Φ «ΑΓΩΝΑΣ» Θεσσαλονίκης που εγκρίθηκε στη Β' Ταχτική Γενική Συνέλευση της παράταξης και που απευθύνεται στη ΠΟΦΝΕ.

Το ψήφισμα απαιτεί τη δημοκρατικοποίηση της ομοσπονδίας εκφράζοντας την αντίθεση και άρνηση της παράταξης να συμμετάσχει σε καπελλωμένες διαδικασίες που δεν αντιπροσωπεύουν την ολότητα του Κυπριακού Φοιτητικού Κινήματος.

Δ.Κ.Κ.Φ «ΑΓΩΝΑΣ»

Βασ. Σοφίας 13
Θεσσαλονίκη

Ψήφισμα για την ΠΟΦΝΕ

Η Β' Ταχτική γενική συνέλευση της Δ.Κ.Κ.Φ «ΑΓΩΝΑΣ» Θεσσαλονίκης που συνήλθε σήμερα Κυριακή 18 του Φλεβάρη στο οίκημα της παράταξης αφού μελέτησε την κατάσταση που επικρατεί στην ΠΟΦΝΕ σε συσχέτιση με τις κρίσιμες στιγμές που περνά η μαρτυρική πατρίδα μας και κατανοώντας πως το κυπριακό φοιτητικό κίνημα για να μπορέσει να ανταποκριθεί στις ιστορικές του ευθύνες πρέπει να βρίσκεται συσπειρωμένο σε δημοκρατικές προοδευτικές παρατάξεις και ομοσπονδίες, γι' αυτό ψηφίζει τα παρακάτω.

1. Να τροποποιηθεί το καταστατικό της ΠΟΦΝΕ τόσο στις γενικές βασικές διατάξεις του, όσο και στον τρόπο οργανωτικής διάρθρωσης της ομοσπονδίας.

2. Να καθιερωθεί η αναλογική εκπροσώπηση όλων των ενώσεων ή παρατάξεων μελών σ' όλα τα όργανα της ομοσπονδίας για να παύσουν οι μειοψηφίες να μετατρέπονται σε πλειοψηφίες και ρυθμιστές των αποφάσεων της ομοσπονδίας.

3. Να βρεθούν τρόποι για μαζική συμμετοχή των μελών της ενώσεως που συμμετέχουν στην ομοσπονδία στις εκδηλώσεις της και τις κινητοποιήσεις της.

4. Επικροτεί τις επαφές που είχε η Γ.Γ της ομοσπονδίας με τους Τουρκοκυπρίους φοιτητές, επικρίνει όμως τις επαφές με το πραχτορικό καθεστώς του Ντεκας επειδή πιστεύει πως τέτοιες επαφές δίνουν αναγνώριση σε πληρεξουσικά καθεστώτα.

Τέλος τονίζεται ότι η Δ.Κ.Κ.Φ «ΑΓΩΝΑΣ» Θεσσαλονίκης σε καμία περίπτωση δεν θα ανεχθεί να συμμετέχει σε καπελλωμένες διαδικασίες αλλά θ' αγωνιστεί για να μετατρέψει την ομοσπονδία σε γνήσιο αντιπροσωπευτικό όργανο ολόκληρου του κυπριακού φοιτητικού κινήματος μακριά από παραταξιακά ή κομματικά ωφέλη, για μια ΠΟΦΝΕ μπροστάρη του αγώνα του λαού μας για λευτεριά και δημοκρατία.

Κοινοποιείται προς
Υπουργό Παιδείας
Γενική Γραμματεία ΠΟΦΝΕ
Κυπριακό Τύπο

για την Σ.Ε.
Παντελής Χ' Παντελής

(άλλες εργάζονται απογεύματα άλλες όχι), επίσης σε μια τράπεζα δίνεται μισός 14ος μισθός από το 1972 και άρχισε επίσης να εφαρμόζεται μια μορφή «ισομισθίας».

Ουσιαστικά οι σημερινές συμβάσεις που υπογράφηκαν το 1972 αφήνουν τον υπάλληλο εκτεθειμένο στην κρίση των τραπεζών οι οποίες εκτός των χαμηλών μισθών με διάφορους εσωτερικούς κανονισμούς του στερούν ακόμη και την προσωπική του ελευθερία (πχ και αυτή η εγγραφή σε αθλητικό σωματείο χρειάζεται έγκριση της τράπεζας!!)

— Οι τράπεζες σήμερα αρνούνται να δεχθούν έστω και τα συγκρατημένα αιτήματα που τους υποβλήθηκαν.

αιτήματα των υπαλλήλων και να πιάσουν να δίνουν μισθούς πείνας. Η συνέχιση αυτής της μετριοπαθείας θα ήταν καταστροφική για την τάξη των υπαλλήλων γιατί θα εδημιουργείτο η εντύπωση ότι η συντεχνία είναι μια αδύνατη οργάνωση που δεν είναι ικανή να διεκδικήσει τα δίκαια των υπαλλήλων και ότι οι εργοδότες μπορούν ενεργώντας με απαράδεκτο αυταρχισμό να επιβάλλουν συνεχώς τις θέσεις τους και να εκμεταλλεύονται τον κόπο των υπαλλήλων.

Συγκέντρωση στο «ΣΙΝΕ ΜΙΜΟΖΑ» την Κυριακή 18 του Μάρτη στις 11 το πρωί

ΟΛΟΙ ΣΤΗΝ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ ΓΙΑ ΝΑ ΒΡΟΝΤΟΦΩΝΑΞΟΥΜΕ

— ΟΧΙ ΣΤΟΝ ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟ
— ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΣΗ
— ΝΑΙ ΣΤΟΝ ΑΓΩΝΑ ΤΩΝ Τ/ΚΥΠΡΙΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΛ/ΚΥΠΡΙΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ ΓΙΑ ΜΙΑ ΚΥΠΡΟ ΛΕΥΤΕΡΗ ΚΑΙ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ